

Als koningen gaan vissen . . .

Annemarieke van der Voort

**Lisse
oktober 2008**

Lijst van personages

In volgorde van opkomst:

Zeemeermin, deelnemster aan het songfestival uit Atlantis

Stien Boukma, presentatrice van het songfestival

Henk, verslaggever vanuit Valstonije

Arcmo Barsoto, deelnemer aan het songfestival uit Valstonije

Documentaire stem, of verslaggever

Koning Maximiliaan, koning van Valstonije

Koningin Edwina, koningin van Valstonije

Beatrix, Bea, bediende aan het hof van Valstonije

Koning Horatio, koning van Nachtegalia

Ernestine, moeder van koningin Edwina

Opa, opa van Doremia en bewaker van het orakel

Boris, hond van opa en Doremia

Mia, Doremia

Orakel, heel oud en wijs wezen dat in een grot van Valstonije woont

Herr Wolfgang Sebastiaan von Beethoven, jurylid bij het songfestival

Bedrijf 1

Scène 1

Het stuk begint met een lied, gezongen door een ster uit Atlantis 'Onder water schijnt de zon'.

LIED ZEEMEERMIN

Opkomst Stien Boukma (de presentatrice van het evenement). (Ik denk aan Mies Bouwman maar dat is een zaak voor de regie.)

Stien: Dames en Heren! Met die fantastische bijdrage van alweer een verrassend nieuw talent uit Atlantis is het negende alternatieve songfestival bijna ten einde. En wat hebben we weer gesmuld van die muzikale hoogstandjes. Het publiek is wild enthousiast. Er heerst een geweldige sfeer hier in het harmoniestadion in Monaco. Maar dames en heren, blijft u nog even zitten, we hebben nog 1 kandidaat te beluisteren voordat de puntentelling kan beginnen. Deze bijdrage komt natuurlijk uit Valstonije. Laten we even naar Henk gaan, onze verslaggever ter plaatse. Henk, ben je daar? Henk? Het was zeker geen verrassing wie dit jaar de Valstonijse bevolking zou gaan vertegenwoordigen, of wel?

Henk: Hallo Stien! Nee, zeker geen verrassing. Deze zanger is de held van het land. Al 10 jaar lang staat hij bovenaan in de hitparade. De mensen kunnen geen genoeg van hem krijgen. Overal waar je gaat, galmen zijn toppers je uit de jukeboxen tegemoet. En hij is ook zeer populair bij de dames. Ik durf zijn naam niet in de mond te nemen want van het gegil dat dan uit de kelen om mij heen barst, gaan mijn trommelvliezen op vakantie!

Stien: Ha ha, nou Henk, laat ik het dan maar van je overnemen. Dames en heren! Lief publiek! Bent u er klaar voor? Geeft u hem alstublieft een daverend applaus. Hier is hij dan, met het gevoelige lied 'Op je ogen' helemaal uit Valstonije...De enige, de echte, onovertroffen...ARCMO BARSOTO!!!! (*applaus*) Ja ja, jajaja, (*enz.*)

Opkomst Arcmo, zingt zijn lied 'Op je ogen'.

LIED ARCMO

Opkomst Stien.

Stien: Dank je wel Arcmo! Daar gaat hij, de held van Valstonije. Ik sta er nog van te trillen. Dan is het nu tijd voor de jury om de punten te gaan verdelen en terwijl zij daarmee bezig zijn, blikken wij even terug op de geschiedenis van dit unieke evenement.

Documentaire stem, evt. bij een filmpje.

Dit songfestival is het idee geweest van 2 koningen: Horatio de tweede van Nachtegalia en Maximiliaan de eerste van Valstonije. Beide hoogheden zijn innige muziekliefhebbers. Jarenlang hebben ze teleurgesteld toegekeken hoe het niveau van het Eurovisie Songfestival jaar na jaar bleef dalen. Toen ze het niet langer aan konden zien, besloten ze om uit de competitie te stappen en zelf opnieuw te beginnen.

Door de jaren heen is het steeds populairder geworden en vandaag doen er maar liefst 10 landen mee:

Monaco, Lombardije, Groen-en IJsland Liechtenstein, Utopia, Atlantis, Disneyland, en natuurlijk Nachtegalia en Valstonije.

De puntenverdeling is simpel: de winnaars krijgen een 10, de verliezers een 1 en de overige cijfers worden verdeeld onder alle andere kandidaten.

De jury bestaat uit een elftal wereldberoemde musici onder leiding van Wolfgang Sebastiaan von Beethoven die ook dit jaar weer de winnaar zal aankondigen.

Er is rivaliteit ontstaan tussen de oprichters van dit festijn, Nachtegalia en Valstonije.

Helaas voor deze laatste komt Nachtegalia elk jaar weer beter uit de verf. Valstonije is al sinds het prille begin stevast de verliezer. Ook al wordt keer op keer de grote ster, Arcmo Barsoto ingezet, de jury schijnt het maar niet eens te kunnen worden met deze keuze. Misschien dat Arcmo ze dit jaar heeft weten te overtuigen. Terug nu naar het Harmoniestadion waar de jury klaar staat om de winnaar aan te kondigen..

Scène 2

In het paleis van Valstonije

Maximiliaan: (*woedend*) Alweer verloren! Hoe is het in vredesnaam mogelijk. Voor de negende keer. 1 punt, 1 miserabel punt!! (*schopt ergens tegenaan*)

Edwina, de Koningin: Max, toe, je bloeddruk.

Max: Ik durf te wedden dat Horatio hier achter zit. Hij heeft vast de jury omgekocht.

Edwina: Dat geloof ik echt niet. Nachtegalia heeft toch ook niet gewonnen?

Max: Nee maar ze hebben wel 5 punten. En wij hebben er, hoeveel ook alweer? Oh ja, 1 punt! 1 punt!!!

Edwina: Och schat, maar het is toch fijn voor Atlantis dat ze ook eindelijk eens gewonnen hebben? Hoe heet hun lied ook alweer?

Max: “Onder water schijnt de zon” Belachelijke logica. En die zeemeerminnen van hen kunnen alleen maar walvisgeluiden maken.

Edwina: Nou, ik vond het erg mooi.

Max: Het refrein was aan te horen, maar je moet toch toegeven dat het vergeleken bij Arcmo puur knudde was.

Edwina: Vergeleken bij hem is alles natuurlijk knudde. Misschien is dat wel het probleem, Barsoto is een te grote ster, het zou kunnen dat de jury vindt dat we een oneerlijke voorsprong hebben met hem.

Max: Ik weet het niet, misschien heb je gelijk.

Opkomst Beatrix, de bediende van Edwina en Maximiliaan.

Bea: Uwe hoogheid, U heeft bezoek.

Max: Wie is het?

Bea: Zijne koninklijke hoogheid Horatio van Nachtegalia, Sire.

Max: Ook dat nog, alsof ik me nog niet slecht genoeg voelde, (zucht) ok, laat hem maar binnen.

Horatio: Max, mijn buurman, mijn vriend, wat een geluk dat ik je thuis aantref.

Max: Waar dacht je dat ik was, in de vijver?

Edwina: Max!

Horatio: En Edwina, schoonheid, je ziet er stralend uit.

Edwina: Wees welkom Horatio, neem het Max niet kwalijk, hij is overstuur.

Horatio: Heel begrijpelijk. Het valt ook niet mee om steeds maar weer te verliezen. En dan hebben jullie natuurlijk ook nog het dreigende vooruitzicht dat jullie volgend jaar jullie koninkrijk kwijt zijn. Daar wordt een majesteit natuurlijk al helemaal niet goed van.

Edwina: Pardon?

Max: Waar heb je het over, Horatio?

Horatio: Nou, onze weddenschap 9 jaar geleden natuurlijk. Weet je nog? We hadden voor de lol een weddenschap tussen ons tweetjes afgesloten. Kun je je dat niet meer herinneren? Ik kan mijn advocaat vragen of ze je een kopietje wil sturen. Ik heb het voor de zekerheid laten op schrijven en lamineren, want je weet natuurlijk maar nooit....

Edwina: Max, waar heeft hij het over?

Max: Weddenschap, weddenschap....

Horatio: Oh kom op Max, we zaten te vissen, een paar jenevers erbij.... We zaten de talenten van onze bevolking te vergelijken en jij zei dat niemand ooit Arcmo Barsoto zou kunnen evenaren en ik zei.....

Max:jij zei dat volgens jou Arcmo geen schijn van kans had.....

Horatio: Juist, en toen zei jij..."wedden?"....

Max: *(begint het zich te herinneren)*...als 1 van ons 10 jaar achter elkaar verliest, dan wordt zijn koninkrijk aan de ander over gedaan. Oh god, ooh gottegottegot....

Edwina: Max, je gaat me toch niet vertellen dat Horatio gelijk heeft? Hebben jullie met je dronken koppen je koninkrijken ingezet voor een songfestival? *(komt dreigend uit de stoel)*

Horatio: Oké! Tijd om op te stappen. Max jongen, we spreken elkaar nog wel, maar ik moet er nu echt vandoor. Dag Edwina, altijd een plezier om je weer te zien. *(af)*

Edwina: Jouw vader heeft op zijn sterfbed zijn koninkrijk aan jou toevertrouwd. Jouw onderdanen vertrouwen je met hun leven, en dit is hoe je met hun land omspringt?

Max: Hou op, Edwina. Geen woord meer. Wat gedaan is, is gedaan. Stille! Ik moet nu denken wat ik eraan ga doen.

Edwina: (*mierzoet*) Oh Max, liefje, ik weet wat jij eraan gaat doen, snoepje van me....

Max: (*ongemakkelijk*) Eddie, eh, wat probeer je te zeggen? Ik dacht dat ik om stilte vroeg.

Edwina: Oh jij zult een stilte ervaren die je nog nooit hebt meegemaakt. Als jij nu niet naar mij luistert, dan zit je volgend jaar om deze tijd vastgeketend in de kelder van Horatio terwijl hij hier met zijn benen op tafel jouw kostbare wijnen zit op te drinken.

Max: Doe niet zo dramatisch, zo ver komt het toch niet. Horatio is een vriend ik geloof niet dat hij dit door zal zetten. We vissen toch altijd samen?

Edwina: Vissen? Vissen? Hij heeft de weddenschap laten opschrijven door zijn advocaat!!!! Zijn soldaten kunnen je volgend jaar zonder probleem van je troon af slepen. Wordt wakker Max. Het gaat om je koninkrijk, niet om een flesje bier!!

Max: Ik kan niet denken als je zo staat te schreeuwen.

Edwina: Dat komt dan goed uit, want vanaf nu laat je al het denken aan mij over en als je niet doet wat ik zeg dan pak ik een schaar en dan maak ik zakdoeken van al je overhemden.

Max: Edwina, toe, wees nu redelijk..

Edwina: (*pakt een schaar en het dichtst bijzijnde kledingstuk van Max*) Denk je soms dat ik het niet serieus meen? Beloof me dat je van nu af aan doet wat ik zeg!

Max: Hé, ik ben de baas hier!

Edwina: (*Edwina begint langzaam in een mouw te knippen*) Tra lala mmm (*neuriet*)

Max: Edwina! Dat is mijn nieuwe zijden overhemd! Stop ermee. (*gaat achter Edwina aan*)

Edwina: (*rent al knippend rondjes*) Rennen met een schaar is heel gevaarlijk. Schiet op met je belofte voor er ongelukken gebeuren. (*pakt een tweede shirt*)

Max: Oké oké oké!!! Als jij zo graag dit monsterlijke probleem wilt oplossen dan bemoei ik me nergens meer mee. Vanaf nu mag jij alle beslissingen maken. Hier! Veel plezier ermee. (*geeft zijn kroon aan Edwina*) Nou geef me mijn voetbalshirt terug!! (*pakt het shirt aan en stormt van het toneel af*)

Edwina: Ooh, ooh, wat heb ik me op de hals gehaald? Edwina de koningin die het allemaal wel even in orde gaat maken. Wat moet ik nu doen, wat moet ik nu doen? (*pakt de telefoon*) Mam, mammie? Heb je even tijd om langs te komen. Ik moet met je praten, kom je snel? Ja? Tot zo dan.

Bea de bediende komt binnen met thee.

Bea: Uwe hoogheid, waar zal ik de thee neerzetten?

Edwina: *(in zichzelf)* Hoe moet ik dit nu aan haar uitleggen, en ze heeft al zo'n hekel aan Max.

Bea: Koningin? Bent u in orde? Heeft u verder nog iets nodig?

Edwina: Bea, het is toch Bea, of niet?

Bea: Jazeker, hoogheid. Beatrix om precies te zijn.

Edwina: Nou eh, Beatrix, stel je hebt een probleem. Een heel ingewikkeld probleem en je denkt dat het hopeloos is en dat niemand je kan helpen en dat het het einde van de wereld betekent, wat zou jij dan doen?

Bea: Nou koningin, dan zou ik al mijn moed verzamelen en naar het orakel gaan. Het orakel is heel wijs en heeft een antwoord op alle vragen.

Edwina: Het orakel. Bestaat dat dan nog steeds? Ben jij er wel eens geweest?

Bea: Nee, nooit. Er gaan geruchten dat het heel gevaarlijk is. Het orakel heeft haar eigen bewaking. Er schijnt al 9 jaar lang niemand meer bij haar toegelaten te worden. Het is er niet pluis.

Opkomst, Ernestine, de moeder van Edwina. Een draak van het ergste soort. Hooghartig, kordaat, zelfverzekerd. (Denk Judi Dench in Pride and Prejudice. Ik stel me een binnenzeilend vlaggenschip voor.)

Ernestine: Waar is het niet pluis? Edwina, sinds wanneer praat jij met je personeel? Voor je het weet, lopen ze over je heen. *(wuift Bea weg)* En waar is die waardeloze man van je?

Edwina: Mammie, toe...

Ernestine: En waar is de bediening? *(het dienblad inspecterend)* Die kopjes zien er niet schoon uit. Moeten we nu werkelijk zelf de thee inschenken?

Edwina: Mammie, je hebt zelf zojuist de bediening de deur uit gestuurd. *(gaat de thee inschenken)* maar dat is eigenlijk maar goed ook want ik moet echt met je praten. Ik heb je hulp nodig.

Ernestine: Nou, dat is dan voor het eerst. Normaal gesproken ben ik de laatste die je om hulp vraagt. Dat komt soms hard aan, Edwina, mijn dochter, dat mag je best weten. Maar

goed, laat me raden. Max heeft op een of andere manier een ontzettende crisis veroorzaakt en nu mag jij de rommel opruimen. Hoe warm ben ik?

Edwina: Gloeiend heet, mammié. (*begint te snotten*) Maar hij meent het goed, Max. Echt waar hij is echt een lieverd, waarom kan je dat nou niet zien?

Ernestine: Oh oké. Goed. Stil maar. Drink je thee en vertel me nou eens rustig wat ‘die lieverd’ nu weer uitgespookt heeft.

Edwina: Hij is een weddenschap aangegaan met Horatio en als we volgend jaar weer als laatste eindigen dan zijn we ons koninkrijk kwijt. Dan wordt Horatio hier de koning.

Ernestine: (*na een hele lange stilte*) Diep adem halen, het goede naar binnen (*haalt adem*) en uitblazen, het kwade eruit (*blaast uit*).

Edwina: Mama?

Ernestine: Ssh!! Nog een keer, meedoen Edwina, (*diep ademhalend*) het goede erin, kom op, (*uitblazend*) het kwade eruit.

Edwina: Maar..

Ernestine: En nog een keer! (*doet het ritueel nog een keer*). Tjongejonge, dat was op het nippertje zeg. Ik was bijna ontploft van woede. Ik besef dat we het grammaticaboek moeten aanpassen.

Edwina: Ik begrijp het niet, mama?

Ernestine: Nou, je hebt dus dom, dommer en domst. Daarna komt als ik me niet vergis ‘oerstom’ en als je dan eenmaal bij ‘zwaar idioot’ bent aangeland, kun je dat aanvullen met het begrip ‘Horatio en Maximiliaan’, wat een stel ossen bij elkaar zeg. Ik wist dat ze tot verbluffende stommiteiten in staat waren maar dit slaat werkelijk mijn ergste verwachtingen.

Edwina: Ach mama, het was niet hun fout, ze waren een beetje dronken.

Ernestine: Een beetje dronken! Het zijn koningen, hoe kunnen ze nou regeren als ze dronken zijn?

Edwina: Nou, ik ken anders een heleboel prinses en koningen die soms een beetje dronken zijn en dan doen ze ook domme dingen.

Ernestine: Ja, dan rijden ze hun koets in het water of ze kopen een nieuwe veel te dure jas, maar ik heb nog nooit van 1 gehoord die zijn koninkrijk vergokt. Tenminste...tot nu toe dan. (*nog een paar ademhalingsoefeningen*)

Oh, het heeft ook geen enkele zin om ons er nog langer druk over te maken. Ik zie dat je dit niet alleen aan kunt. Zelfs met mijn hersens erbij denk ik dat we het nog niet aan kunnen. Die bediende van jou had gelijk, we moeten naar het orakel.

Edwina: Weet jij waar dat is mama?

Ernestine: Eh.. ongeveer, ik ben er ooit wel eens geweest vroeger. We komen er wel, kom op grijp je jas, en die bediende van je, hoe heet ze ook alweer?

Edwina: Beatrix

Ernestine: BEATRIX!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! (*bulderend*)

Bea: Jawel mevrouw?

Ernestine: Pak je jas, we gaan naar het orakel.

Bea: M m maar mevrouw... het orakel is gevaarlijk

Ernestine: Geen gemaar! Met z'n drieën kunnen we het makkelijk te lijf, dat gevaar waar je zo van staat te trillen. Werkelijk, zijn jullie nou jonge gezonde meiden? (*gaan af*)

Bedrijf 2

Scène 1

Wij bevinden ons bij de ingang van een grot. Er zit iemand bij de ingang. Het is een oude man (de opa van Doremia) een geweer in aanslag en een hond naast zich.

Suggestie: *(het lijkt me heel leuk als je een bandopname kunt bemachtigen van woest-blaffende honden. Dan hoeft degene in het hondepak alleen de bewegingen te doen, maar je kunt er ook heel leuk mee spelen. Als je het hard genoeg afspeelt, zit het publiek tegen het plafond. Jij bent de baas...het is maar een ideetje.)*

Ernestine, Edwina en Bea komen aan bij de ingang van de grot

Ernestine: Mijn god, wat is dat?

Opa: Oprotten!

Edwina: Pardon?

Opa: wegwezen, en snel een beetje of ik schiet je overhoop.

Bea: Zijn we verkeerd gelopen? Misschien is dit wel privé terrein.

Ernestine: Nonsens! Deze grot ligt in het beukenbos en is eigendom van het Valstonijse koninkrijk. *(dan tegen Opa)* Hoe waag je het om een vuurwapen te richten op koninklijke bezoekers! Als ik mijn bewakers bij me had, zouden ze je aan de ketting leggen, jij ongewassen ploert. Aan de kant, en vlug een beetje!!!

Opa: *(schiet in de lucht, de hond aan de ketting blaft en schreeuwt en trekt om bij Er. te komen)*. Dat was de eerste waarschuwing. Er komt geen tweede. Nou opkrassen of ik schiet die malle hoed van je kop.

Edwina, Ernestine en Bea: rennen naar de andere kant van het toneel.

Ernestine: De brutaliteit!!

Edwina: Wat moeten we nu?

Bea: We kunnen terug gaan en hulp halen.

Ernestine: Oh ja, Max zou dat geweldig vinden. De vrouwtjes die de hulp van de sterke mannen nodig hebben. Daar begin ik niet aan. We wachten.

Edwina: Waarop wachten we dan?

Ernestine: Tot die griezel in slaap valt, of even weg loopt, of ergens wat gaat eten. Ik neem aan dat zoiets ook voedsel nodig heeft en soms een dutje doet.

Bea: Er ritselt wat, het lijkt wel alsof er iemand aan komt.

Opkomst Doremia (ook wel Mia genoemd)

Opa: Oprotten!

Mia: *(tegen de hond)* Hallo Boris, knuffeltje van me, kijk eens wat ik voor je meegenomen heb. *(geeft hem een bot)*

Edwina: Knuffeltje? Dat monster?

Ernestine: SSSssht. Kijken wat er gebeurt.

Opa: Oskrassen!

Mia: Opa, gedraag je. Ik heb voor jou ook wat mee genomen. Wat heb je liever, hopjes of winegums?

Opa: Je weet wat ik wil, geef op!

Mia: Je mag van de dokter geen alcohol, dat weet je best. En al helemaal geen jenever. Je kunt kiezen of delen, maar ik moet naar het orakel en als je mij er niet door laat dan krijg je vanavond geen gehaktbal bij het eten. Hoe kom je er trouwens bij dat je het orakel moet bewaken?

Opa: Sinds die Barsoto heeft het orakel geen moment rust meer. Allemaal hysterische vrouwen komen steeds om over die sukkel te zeuren, dus ben ik aangewezen om alle vrouwen weg te sturen. Vrouwen komen hier niet meer binnen. Jij dus ook niet. Wegwezen dus!

Mia: En als ik je nou 2 gehaktballen belooft? Met extra jus erbij!

Opa: *(denkt na)* 2 gehaktballen en een neut! Dan krijg je 5 minuten voor ik Boris achter je aan stuur.

Mia: Oké dan, opa. Voor deze ene keer krijg je je neut. Wat ben je toch lastig. *(gaat naar binnen)*

(Ernestine, Edwina en Bea komen weer uit de struiken tevoorschijn)

Edwina: Zo leer je nog eens wat.

Ernestine: Een mens wordt gedwongen om zich tussen de bladeren te verstoppen als een doodordinaire struikrover, het is schandalig. En wie was die jonge dame?

Bea: Dat is Do-re-mia. Ze woont met haar opa aan de rand van het bos. Ik dacht dat ze op wereldreis was maar ze moet natuurlijk voor die oude man zorgen.

Edwina: Oké, om er langs te komen moeten we ons dus als mannen verkleden, jenever meenemen en een kluif voor die rothond. Dat is nog wel te doen. Kom op. (*gaan af*)

Opa: (*tegen de hond*) Borissie, Borissie, ze is nu wel lang genoeg binnen geweest. Ga haar maar halen. (*doek*)

Scène 2:

*Als het doek opgaat, zijn we in de grot bij een murmelend orakel.
Opkomst Mia.*

Orakel: Het is Mia... Do-re-mia...Mia, Mia, Mia.....Ja, Ja, Ja.....

Mia: Hallo orakel, ik heb een probleem.

Orakel: De wereld is vol problemen. De held van dit verhaal heeft de wapens niet om het koninkrijk te redden. De oplossing ligt in de toonladder.

Mia: Daar snap ik niets van, orakel.

Orakel: Hij kan niet zingen, hij kan niet zingen, hij kan niet zingen...

Mia: Wie kan niet zingen?

Orakel: Je held, je ridder, de prins van je dromen. Hij kan niet zingen.

Mia: Ik ben niet gekomen om over helden of ridders te praten, ik heb een probleem en het heeft niets met de prins van mijn dromen te maken.

Orakel: Een echt probleem. Een waar dilemma. Hier heb ik lang op gewacht....

Mia: Het zit namelijk zo: ik wil zo graag op reis, al die verre landen bezoeken waar ik op school over geleerd heb. Ik wil naar Rusland en China en Nieuw Zeeland en alles wat daartussen ligt, maar ik kan opa niet alleen laten.

Orakel: De bewaker is sterk. Hij heeft een geweer en een hond en hij was al sterk toen er nog geen Do-re-mia op de wereld was.

Mia: Maar hij is zo oud en vervelend tegen mensen. Wie wil er nou voor iemand koken die zijn hond op ze afstuurt?

Orakel: Leeftijd bestaat niet. Ik ben meer dan 5000 jaar oud. Zelfs opa kan een blik bonen open trekken. Het antwoord ligt in je stem. Do-re-mia, Mia, Mia, Mia, zing, Do-re-mia. Zing, zing, zing, zing, zing.

Mia: Ik begrijp het niet, orakel. Wat moet ik doen?

Orakel: Zing, zing, zing, zing, zing.

Mia: Het lijkt wel of de CD vastgelopen is. Is dat alles, orakel? Heb je echt niets meer voor me?

Orakel: Zing, zing, zing, zing, zing...(etc)

Opkomst hond.

Mia: Oh Boris, wat heb ik nou aan dat orakel? Wat moet ik hier nu mee? (*Boris trekt aan Mia*). Oké, ik ga al, ik ga al. Zing, zing, zing, waar slaat dat nou weer op? (*af*)

Opkomst, de 3 vrouwen, als mannen verkleed.

Bea: Hier woont dus het orakel. Gezellig is anders.

Edwina: 2 kluiven moest het kring. Hij heeft maar 1 bek, en toch moest dat afschuwelijke beest 2 kluiven voor we er langs mochten.

Ernestine: (*trekt de baard van het gezicht, pluizen uitspugend*) Jakkes. Sta ik hier in een broek! Ik voel me gewoon onbeschaafd. Wat voelt dat naar en akelig, hoe houden die mannen dat uit?! Nou ja, die zakken zijn wel handig, maar je blijft er zo met je ringen in haken en waar moet een mens in godsnaam haar nagelschaartje kwijt? Levensgevaarlijk.

Orakel: Het is Ernestien, misschien....Stien, Stien, Ernestien.... Misschien wel clandestien...

Ernestine: Ah, orakel, je bent wakker, we hebben een probleem.

Orakel: De wereld is vol problemen, de oplossing ligt in de toonladder.

Edwina: Pardon? Wat zegt ze?

Orakel: Hij kan niet zingen, hij kan niet zingen, hij kan niet zingen...

Bea: Wie kan niet zingen?

Orakel: De held, de ridder, de prins...

Edwina: Welke prins?

Orakel: Alweer een waar dilemma, 2 keer in 10 jaar, hoe zalig...

Ernestine: als je nu even stil bent en luistert naar ons probleem, dan kan je straks misschien wel iets zinnigs uitspreken, het zit namelijk zo: . . .

Edwina: Max, de koning heeft het rijk als weddenschap ingezet. Valstonije moet het volgende songfestival niet verliezen, anders wordt Horatio van Nachtegalia hier de baas.

Bea: Waar halen we nu een lied vandaan dat goed genoeg is om niet weer als laatste te eindigen?

Orakel: Het lied is het niet, geen lied, geniet...

Ernestine: Geen lied? Kom op, hoe kan Arcmo nu zingen zonder lied?

Orakel: Dat kan hij niet, hij kan het niet, wie is hij?

Ernestine: Hij is Arcmo Barsoto, onze enige kans, onze held..

Bea: Onze ridder...

Edwina: Onze prins....

Orakel: Hij kan niet zingen, hij kan niet zingen, hij kan niet zingen...

Edwina: Ik geloof mijn oren niet. Zegt het orakel nu werkelijk dat onze Arcmo niet kan zingen? Wat een kakelend orakel!

Bea: Ach natuurlijk niet. Daarom is het een orakel. We moeten uit zien te vinden wat ze werkelijk bedoelt. Orakel, waar zei je ook alweer dat de oplossing lag?

Orakel: De toonladder is je sleutel. Je ridder kan niet zingen. Hij kan niet zingen, niet zingen, niet zingen....

Ernestine: Orakel, geef ons nou iets meer duidelijkheid

Orakel: Niet zingen, niet zingen, niet zingen....

Ernestine: Ja, daar krijgen we niets zinnigs meer uit. Laten we maar weggaan, wat een tijdverspilling weer.

Edwina: Zonde van zo'n goede fles jenever. (*af*)

Opkomst Max en Horatio

Horatio: Hadden we nog geluk dat die ouwe bewaker lag te slapen en dat die hond het te druk had met die kluiwen, anders hadden ze ons er nooit doorgelaten. Kouwe boel hier. Hij had wel een bodempje jenever voor ons achter kunnen laten.

Max: Praat me niet van jenever. Het komt door die jonge borrel van jou dat ik nu in de penarie zit.

Horatio: Laat me dan gewoon die weddenschap ongedaan maken, ouwe jongen. Dan zijn we van alle gedoe af.

Max: Absoluut niet! Dat is mijn eer te na. Bovendien wint Arcmo deze keer met glans het songfestival.

Orakel: Hij kan niet zingen, hij kan niet zingen, hij kan niet zingen...

Horatio: *(Springt bijna tegen het plafond van de schrik)* Godallemachtig, wat was dat?

Max: Dat is de reden waarom we hier zijn, Horatio, maak kennis met het orakel.

Orakel: 2 Koningen, 2 gouden kronen op lege hoofden, wat een armoe...

Horatio: Was dat een belediging? Hoor ik dat goed? Heeft dit figuur het over ons?

Max: Natuurlijk niet man. Het is een orakel. Het praat en praat en praat en het is nu de kunst om uit al dat geratel de waarheid te zeven.

Horatio: Het heeft anders nog maar 2 keer iets gezegd en dat leek me duidelijk genoeg om het de keel te snoeren. Eerst zegt het dat we niet kunnen zingen en dan dat we leeghoofden zijn. *(trekt zijn zwaard)* En garde! Orakel!

Max: Doe in godsnaam dat zwaard weg. Je staat jezelf belachelijk te maken. Zie je dan niet dat dit geval alleen maar wartaal kan produceren? Geloof je hou werkelijk dat het een gevecht met je aan zal gaan? Oh ja, . . . wacht even tot het een zwaard uit de lucht plukt!

Horatio: Ik hoef me hier niet te laten beledigen. Ik ben niet zomaar de eerste de beste boerenpummel. Ik ben verdorie koning, een beetje respect op z'n minst is toch niet teveel gevraagd?

Max: Oké! Best orakel, zou je ons alsjeblieft op een nette, beschaafde, respectvolle manier van advies kunnen dienen?

Orakel: Mannen die om advies vragen, hoe verrassend.

Horatio: Ik merk dat het respect ervan af druipt. Schiet op Max, mijn handen jeuken.

Max: Oh, orakel . . . wat moeten wij doen om volgend jaar het songfestival niet te verliezen?

Horatio: Dit gaat leuk worden. Zet je maar vast schrap.

Orakel: De koningin heeft de sleutel . . . de toonladder is het antwoord . . . ga vissen, Maximiliaan . . . ga vissen met hij die in alle onnozelheid, al zwaardtrekkend, zwak van karakter, de toorn tracht aan te wakkeren in de wijze bron van alle antwoorden . . . ga vissen . . . ga vissen . . . ga vissen . . .

(Terwijl het orakel praat moet Max zijn uiterste best doen om Horatio, die in de aanval gaat, tegen te houden.)

Max: We gaan Horatio, dit ding is duizenden jaren oud, wil je nu werkelijk de geschiedenisboeken ingaan als degene die het oudste creatuur ter wereld de nek heeft omgedraaid? Kom op, we gaan, kom op *(enz.)*.

Horatio: Het vuile, smerige kreng . . . (*laat zich meeslepen*), als ik hier straks koning ben, is deze grot het eerste dat ik opblaas. (*af*)

Orakel: Ga vissen, ga vissen, ga vissen, . . .

(*doek*)

Scène 3

Als het doek weer op gaat staan we in het bos aan een watertje. Mia loopt rond.

Mia: Zing, zing, zing, zing, zing zegt het orakel. Nou ja, er is niemand in de buurt. Ik kan me niet voorstellen dat ik hier iemand mee lastig val. O, orakel, omdat jij het zegt zal ik hier, midden in het bos, bij deze vijver een liedje zingen. Ik lijk wel gek, maar goed, daar gaan we dan . . . (*zingt een lied*).

Terwijl Mia zingt, komen Max en Horatio aangelopen met hengels en visserspetjes enz. Ze bevriezen als ze haar zien en horen.

Max: Ik geloof mijn ogen en oren niet.

Horatio: Wat een verschijning!

Max: Ga vissen, zei het orakel.

Horatio: Het is een onbeschoft kreng, maar ik moet toegeven Max, dat orakel van jou heeft het wel tussen de oren. Zie hier het antwoord op alle problemen.

Max: (*tegen Mia*) Zeg, jongedame, hallo!!!!(*Mia schrikt als ze Max en Horatio ziet en neemt de benen*)

Max: Nee! Wacht! Ik wil u iets vragen, stop!

Horatio: (*kijkend naar zijn rubber laarzen*) Gaan we erachter aan?

Opkomst de 3 vrouwen.

Horatio: Oh nee hè, ook dat nog.

Edwina: Max! Wat doe jij hier?

Ernestine: En Horatio, weet je vrouw wel wat jij uitgespookt hebt, samen met die waardeloze schoonzoon van mij? (*slaat hem met haar handtas*)

Horatio: Auw! Max! Doe iets.

Edwina: Mama, stop!

Ernestine: En jij ook, Max! (*slaat hem ook*) Mijn dochter in tranen om jouw stommiteiten, nou, dan heb je aan mij de verkeerde!!

Max: Auw! Ernestien, luister nou. Dit loopt helemaal uit de hand.

Bea: Hoogheden! HOOGHEDEN!!! Alstublieft!!! Ik denk dat ik het antwoord heb . . .

Max: Ja wij ook! Ze is zojuist weggerend . . .

Ernestine: Max, nog 1 woord en ik rijg je aan mijn paraplu. Laat in godsnaam de bediende aan het woord. Ze is de enige die tot nu toe iets zinnigs heeft weten te produceren. Hoe het mogelijk is, is me een raadsel want ze is het laagst geschoold. Maar goed . . . Beatrix, spreek!

Bea: Het orakel zei dat het antwoord in de toonladder ligt . . . Hoe gaat de toonladder ook alweer?

Edwina: Do-re-mi-fa-sol- . . .

Ernestine: Wacht!! Do-re-mi . . . Do-re-mia!! De jonge dame met de krankzinnige opa?

Edwina: En dat kreng van een hond. Hoe moet die ons nu helpen?

Max: Ik ken geen jonge dame met een krankzinnige opa, maar zojuist liep hier langs het water een meisje dat toch heel aardig kan zingen.

Horatio: Ze zag er ook niet verkeerd uit. Prachtig jong ding . . .

Ernestine: (*dreigend met de paraplu*) Nog naar andere vrouwen kijken ook! Morgen ga ik op de thee bij jouw vrouw!!

Bea: Dat jonge meisje moet Do-re-mia geweest zijn. Ze woont hier in de buurt.

Ernestine: Jij weet waar ze woont? Erop af!! En jullie twee (*tegen Horatio en Max*) wegwezen, jullie zien er belachelijk uit. Dat noemt zich koning!?

Edwina: Mama, toe nou.

Horatio: (*tegen Max*) Als ze een vent was dan had ik er allang op geslagen . . . (*af*)

De drie vrouwen komen aan bij het huisje van Mia. Het is etenstijd. De hond ligt voor de deur.

Edwina: Oh god, daar heb je die hond weer.

Bea: Hij ligt aan de ketting. Hebben we nog een kluiif?

Edwina: Nee, ik had niet verwacht dit kreng ooit nog tegen het lijf te lopen.

Ernestine: Ik weet wel iets. (*Op veilige afstand prikt ze de hond met de paraplu, waarop het beest als een waanzinnige tekeer gaat.*) Voila! Van die herrie komt ze vanzelf naar buiten.

(En ja hoor . . .)

Mia: Knuffeltje, wat maak je toch een kabaal. Wat is er . . .(ziet de vrouwen) Oh, goedemiddag dames . . . Maar, maar u bent de koningin! Uwe hoogheid (*buigt*) waar heb ik deze eer aan te danken?

Bea: Dit is Do-re-mia, uwe hoogheid.

Mia: Alstublieft, zeg toch Mia.

Edwina: Mia, het koninkrijk van Valstonije heeft je hulp nodig.

Mia: Maar natuurlijk, wat kan ik voor u doen?

Edwina: Het is nogal belangrijk, de toekomst van ons koninkrijk is ervan afhankelijk. We hebben je nodig voor het songfestival Mia.

Mia: Het songfestival? Ik heb helemaal geen ervaring met het organiseren van grote evenementen. Ik kan aardig koken en zou misschien wel wat hapjes kunnen voorbereiden voor de deelnemers, maar er zullen honderden topchefs in het land zijn die het een eer zouden vinden om dat gratis te doen. Ik heb echt geen speciale gave die van pas zou kunnen komen.

Ernestine: Je kunt zingen Mia.

Mia: Ik kan wat?

Ernestine: ZINGEN, jij kunt zingen, en jij ZULT zingen Mia. Maximiliaan, de koning heeft jou horen zingen en hij kiest jou om te zingen in het songfestival.

Mia: De koning? Wanneer heeft hij mij horen zingen? Ik zing nooit.

Edwina: Vandaag, in het bos, bij het meertje heb je gezongen, en Max was erbij en vond het prachtig.

Mia: Max? Zijne hoogheid? Oooh nee toch!!! De vissers!! En ik ben weggerend. Ik ben hard weggerend bij de koning van dit land, terwijl hij mij nariiep. Wat vreselijk!!

Ernestine: Zo erg is het niet hoor. Als hij niet met mijn dochter getrouwd was, zou ik ook hard wegrennen elke keer dat ik het stuk onbenul in zicht had.

Edwina: MOEDER! Toe nou.

Bea: Mia, jij kunt echt prachtig zingen. Het orakel heeft ons aangeraden om jouw hulp in te roepen. Volgens het orakel kan Arcmo het niet.

Mia: Arcmo kan niet zingen? Hij is mijn held, oh wat een man. Zo'n zalige stem, zo'n uitstraling . . .

Ernestine: Ja, ja, ja, ja dat weten we inmiddels wel. Arcmo is fantastisch, maar we hebben niets aan hem. De omgekochte jury laat hem elk jaar verliezen. Maar dit jaar is het heel belangrijk dat we niet verliezen. Je hoeft niet te winnen, Mia, je moet gewoon niet als laatste eindigen.

Mia: Als Arcmo steeds als laatste eindigt dan heb ik helemaal geen kans. Weet u zeker dat het orakel het over mij had? En wat gebeurt er dan met Arcmo? U kunt hem toch niet zomaar overslaan?

Ernestine: Volgens de geschiedenisboeken heeft het orakel de afgelopen 2000 jaar nog nooit een vergissing gemaakt. Nee, jij bent echt de uitverkorene om het rijk te redden. En maak je over Arcmo maar geen zorgen, daar verzinnen we wel iets voor.

Mia: Oh ik weet het niet, ik weet echt niet of dit wel zo'n goed idee is.

Edwina: Er zit een grote prijs aan verbonden Mia. Als jij niet als laatste eindigt, biedt het koninkrijk je een wereldreis aan. Een reis om de wereld te zien, lijkt je dat wat?

Mia: Een wereldreis? Echt waar? Dat is mijn wensdroom. Oh, ik zou het zo doen, maar het kan niet, mijn opa . . . Er is niemand om voor hem te zorgen.

Ernestine: De bediening van het paleis zal er persoonlijk op toezien dat jouw grootvader niets te kort komt tijdens jouw afwezigheid.

Bea: *(buigt naar Ernestine)* Natuurlijk, uwe hoogheid.

Mia: En knuffeltje dan?

Edwina: Ja dat kr... De hond wordt ook verzorgd. Je hebt het koninklijk erewoord.

Mia: Oooh. Nu word ik zenuwachtig. Ik zal mijn best doen, ik zal proberen om niet te verliezen. Ik zal zingen zoals ik nog nooit gezongen heb . . . oh jeetje, ik moet gaan oefenen, een kostuum, een lied . . . oh jeetje, oh jeetje . . .

Edwina: Dus je doet het? Je gaat voor ons zingen?

Mia: Ja! Ik doe het.

Ernestine: Fantastisch! Je krijgt alle hulp van de organisatie en voor een lied wordt wel gezorgd. En we laten Arcmo wat dansspasjes instuderen als achtergrondritueel. Dan heeft het vrouwelijke publiek ook nog iets om naar te kijken. Kom op, er is werk aan de winkel! Het jaar is zo voorbij.

Einde zichtversie